

indien forandres. Man kan naturligvis sige: Men om nogle Aar skal vi dog gaa til en ny Straffelov. Ja, vel, men saa maa vi gaa til den. Vi kunde efter min Mening ikke være bekendt at have de gamle vestindiske Straffelovsbestemmelser gældende.

Det ærede Medlem fra Horsens omtalte saa den Anordning, hvorefter Tyveri i Mark og Have straffes særlig strengt paa de vestindiske Øer, og sagde, at en Person var blevet tiltalt og domfældt efter denne Anordning, men at Finansministeren havde benaadet ham. Ja, skønt vi har ministerielt Enevælde, er Finansministeren dog ikke i Stand til at benaade, men jeg har indstillet til Kongen, at denne Neger ved Navn Lewis skulde benaadet. Naar det ærede Medlem imidlertid interesserer sig for ham og mener, at der ved den meget strenge Straf, han var idømt, men som for Resten blev formildet af Højesteret — jeg skal straks komme til det — var begaaet en Uret, fordi Manden kun havde gjort sig skyldig i et Tyveri af meget ringe Beskaffenhed — han havde taget paa en Mark nogle Sukkerrør til en Værdi af en halv Snes Øre eller saa — skal jeg dertil sige, at denne Person tidligere er straffet baade for Tyveri og for Brandstiftelse, saa han er altsaa ikke en fuldkommen uskyldig Mand, selv om det kun er ringe Sager, han nu har stjaalet.

Selve den Anordning, som altsaa sætter strengere Straf, end vi kender det herhjemme for den Slags Tyverier, som her til Lands, naar de sker første Gang, kommer ind under „undtaget Tyveri“, som det hedder i den juridiske Form, har ikke den Oprindelse, det ærede Medlem tror, nemlig at den er givet, fordi de store Plantageejere havde Lyst til at straffe Smaatyverier paa deres Plantager. Jeg kan historisk følge den tilbage. For det første er det ikke den nuværende Guvernør, Anordningen skyldes, og heller ikke det ærede Medlem fra Æbeltoft, skønt han paa en vis Maade har Skylden, idet han som Minister har underskrevet Anordningen, ligesom Guvernøren ganske rigtigt har sendt Anordningen hertil. Den er blevet bearbejdet i Finansministeriet lige siden 1909 — det er Guvernør Limprecht, den oprindelig skyldes — ud fra den Betragtning,

som er blevet delt af alle, der har haft med den at gøre, at det var i Smaafolks Interesse, at der blev sat strenge Straffe for Marktyverier, Frugttyverier, Havetyverier, Tyverier af Sukkerrør o. s. v., idet Smaafolk ikke kunde have deres smaa Haver eller Dyrkninger i Fred, man brød ind hos dem og tog, hvad der var. Hvis ikke Straffen derfor var haard, vilde man blive ved. Det er den Forklaring, der er givet mig om, hvad der historisk ligger til Grund for Anordningen. Jeg kender desværre ikke Forholdene i Vestindien af Selvsyn saa lidt som det ærede Medlem for Horsens-Kredsen, saa jeg kan ikke indestaa for, hvor megen Sandhed der er i Forklaringen, men jeg tror, der er noget i den. At Sagen blev fremmet af det ærede Medlem fra Æbeltoft sammen med den nuværende Guvernør, laa, hvis jeg ikke tager meget fejl, i, at den nu afdøde Folketingsmand Hammerich efter at have været i Vestindien rettede en fortrolig Anmodning til Finansministeren om at gøre dette af Hensyn til, hvad han mente at være klar over: Smaamandens Vel paa Øerne.

Dels kan jeg aldeles ikke mene, at Etatsraad Hammerich ikke fulgte sin Overbevisning, naar han overførte Finansministeren anmodede om, at den Anordning, der laa i Finansministeriet, kunde komme frem, og dels maa jeg overhovedet tro, at dette Hensyn har været det afgørende, naar de alle har ment det. Ikke des mindre har denne Anordning efter min Mening virket uheldigt, fordi den virker — hvad skal jeg kalde det — barbarisk. Dette er nu delvis hævet ved den sidste Højesteretsdom, der er faldet i denne Sag. Denne Højesteretsdom har fastslaaet, at tidligere Tyverier kunde ikke have Gentagelsesvirkning overfor det, Anordningen bestemte angaaende Tyverier af Smaating og af Genstande af ubetydelig Værdi, som der her er Tale om. Og derved er allerede en stor Del af Anordningens barske Virkning faldet bort. Naar nu en ny Straffelov sættes igennem i Vestindien, hvad der altsaa sikkert sker, vil denne Bestemmelse, hvis den fastholdes, komme til at virke i Forhold til denne Straffelov, og derved vil overhovedet den Straf, der derved kan idømmes i saadanne Sager,